

Kajuk Gyula

Rozsdaövezet

v á l o g a t o t t v e r s e k

Rozsdaövezet

Kajuk Gyula

Rozsdaövezet

válogatott versek

2012

© Kajuk Gyula, 2012
Minden jog fenntartva!

ISBN 978-963-08-0541-4

Készítette:

 Könyvműhely.hu
A kis példányszámú
könyvkiadás specialista

Előszó a Rozsdaövezet című kötethez

Nincs szezonja a költészetnek. A kemény, szigorú realitások szorításában élünk, küzdelem folyik a bizonytalan jövő ellen a homályos jövő megnyeréséért, szakadatlan hajsza az anyagi biztonság megteremtéséért, versenyfutás az élhető életért a külvilág, a körülmények szorításában. Mit tehet ilyenkor egy költő? Verset ír. Figyelmesen, éles szemmel néz körül, felméri a világot és rögzíti a képet azok helyett is, akik a nagy rohanásban semmit sem vesznek észre.

Kajuk Gyula igazi költő, objektív szemmel rögzíti a látványt, nem befolyásolják káprázatos látomások, módszeresen, hitelesen közvetíti a megélt valóságot, gyakran személyes emlékeit is előhívva.

Az első ciklusban az elnéptelenedő kistelepülések jövőtlensége, pusztulásának képei, az ott maradottak kilátástalansága, magányossága sorakozik szívszorító, éles képekben. Embertelen képek ezek, elvétve tűnik fel bennük élő szereplő, azok is búcsúzva, távozóban, még a cigánytelep gyermekei is gyorsan hervadó, elhullásra ítélt mezei virágok. És végül ami marad e világból, csak por és hamu; ez a világ menthetetlen, de pusztulásába beletörődve is megőrzésre méltó emlék.

A második ciklus az előzőben menekülők zsákutcáját, a nagyvárosi világ pusztuló díszletei között helyet kereső elszigetelt egyének sorsát mutatja be, végül a hajléktalan lét végletes leépültségével, kiszolgáltatottságával, melynek lezárását a kemény fagyok,

mínuszok beköszöntével legfeljebb egy mínuszos újsághír kíséri, a jótékony elit álságos, szezonális adakozása nem jelenthet valódi segítséget az elesetteknek. A költő e korban mihasznának érzi magát, de még itt is képes szépséget felfedezni és felmutatni a rozsdálló vaslemezek kék erezetében, vagy a hajléktalan férfi álmában.

A harmadik ciklus versei témáikban, hangulatukban, ritmusukban is hozzák a blues érzéseit, az értő, érző társ utáni vágy kilátástalanságáról, a vélt pótszerek hatástalanságáról, a megoldástól, feloldódástól az is csak egyre messzebb visz, ha a szokásos üzletmenet szerint mindenki teszi a dolgát.

A kötet legterjedelmesebb ciklusa, a negyedik, tökéletes diagnózist nyújt modern világunk neurózisairól, gyűjteményét adja a téves megoldási kísérleteknek, az élvezeti és kábítószerre való menekülés hiábavalóságát, az elfojtás reménytelenségét, az elszabadult indulatok kitörésének veszélyeit, végletességét is bemutatja enciklopédikus részletességgel. A sárga ház képe azonnal bevonja az olvasót ebbe a világba, és bár az udvarról méregeti az épület ablakait, lehet, csak látogató pillanatnyilag, ám mindenképpen érintett, s a kilépés nem biztosított. Az út a szorongástól az örületig csak egy ugrás, keskeny mezsgye választja el. Az Indián aszszonyban itt is feltűnik a balladisztikus, bluesos hang, időnként egy-egy álmokkép is felmerül, de a szétszakadt gondolatgyöngyök nehezen rendezhetők újra egy fonalra. A ciklus záró verse ismét rögzíti a félelmeket, összefoglalja a veszélyeket. E ciklus verseit olvasva az olvasó mintegy örvénybe néz, s az visszanéz rá, és ellenállhatatlanul magába vonja, míg az ott találja magát a valóság kellős közepén.

Az ötödik ciklus a kötet sötét könyve, halálokat sorol, heroikus és mégsem dicső halálokat; az utolsó vállalkozás, a lezárás, a befejezés, a kilépés gesztusát, mintegy átlépve azon, mi az igazán fontos, tudomásul véve az elkerülhetetlent, s ismét szívszorító személyes emlékképpel is színesítve a palettát, lényeglátó reflektorfénybe állítva az idők változását. És e folytonos haláltáncban kavarnak, hullnak, fogynak a szereplők.

A két rövid záró ciklus már transzcendens magasságokba emelkedik, a két végetet, sátánt és istent szólítva meg a hitetlen pozíciójából. Dübörög a rock és forog a színpad, örök az illúziókelés, de mindennek ára van; a túlélőnek csak a sajnálkozás, a bizonytalanság, a kételkedés lehetősége adott. A megváltás üres ígértet, vagy legalábbis néhány kísérletre még szükség van hozzá.

Erős, tömör, egységes kötetet tart kezében az olvasó. És közben egyre újabb hangok idéződnek fel; nem csak a szél zúgása, a vonatok zakatolása, vaslemezek kongása, de a blues fémes gitár zengése, az örök lázadó rock sodró ritmusa is aláfesti a mondani-valót. És a sűrke valóság ellenére sem depresszív a teljes gyűjtemény; minden irányból fények csillannak fel.

A költészet nem szezonális cikk, a költészet örök, s én biztos vagyok benne, hogy az olvasók megtalálják majd ezeket a verseket, s a művek megtalálják az olvasóikat. S ha az utóbbiak meghallják egy bús éji fagott hangját, eszükbe jut, s megfogadják a költő tanácsát:

Juszt is vidáman!

Szalay Sándor
költő, műfordító

Homokhátság

Holtvágányon

A tanya és a szél

Mint boszorkányseprű,
a forgószelecske
úgy pörög tanyám körül;
afféle szélcsitri, aki minden
ötletének bolondul örül.

A házat akarja magával ragadni,
sárgult falevélként magával sodorni
vagy csak megforgatni önmaga körül?

A tanyaház csak nézi
a szeles igyekezetet,
ablakszemére húzva
zsindelykalapját,
imígyen feddi meg:

– Ó, te kelekótya szélgyerek!
Hiába csábítasz, erőlködsz,
én bizony nem megyek;
idekötnek engem erős gyökerek,
a padlást tartó vastkos fagerendák,
a falakat alkotó sár, téglák, kövek,
ködbe vesző múltnak ezer szála...
bennem fogant, élő, elhalt emberek.

Menekülők

A tunnyadtan tespedő tanya körül
lustán hullámzik a forró levegő;
kontúr nélküli képek villódnak
mint egy részeges piktor remegő
kézzel dühödten felkent vázlata.

A satnya szilvafa csüggedten elvetéli
ráncosra aszott gyümölcsét kedvetlenül
a homokot forgató áporodott szélben;
rozsdás kútlánc csikorog rendületlenül
és mi itt állunk az udvaron utoljára,
mint komédiás a végszavára várva.

Keservesen kuporgatott krajcárjainkat
úri góggel szórjuk a pénztáros elé:
„Másodosztály, elég csak oda”
és hozzátesszük gondolatban:
„elmenni innét, mindegy, hogy hova”.

Szavunk elhagyott kútláncként csikordul,
szemünk homályos, mint egy ballada.

Az utolsó vonat

Felültem az utolsó vonatra.
Holnap bezárják ezt az állomást.

Rágyújtottam és rád gondoltam
a füst könnyed kábulatában
Ott voltam veled a régi szobában
és gondolatban blúzodat gomboltam.

Szégyellem ezt a suta vallomást,
hisz ritmusa és ríme gyatra;
de én nem tudok írni mást.
Felültem az utolsó vonatra.

(Holnap bezárják ezt az állomást...)

Gazdabánat

Maradék boromat megiszom.
Présházam örökre lezárom.
Turistáknak nem nyitok „borpatikát”.
S e párszáz tőkét jövőre kivágom.

Tűzre vetem az összes venyigét!
Nem számolgom a károm.
Ősi örökségemet eladom.
A kikeletet többé sose várom.

Maradék boromat megiszom.
S nem láttok többé e tájon.

Elhagyott tanya

Az ember elment.
Üres az otthona.
Gonddal művelt földjén
még ott a kéznyoma.

De ő már elment.
Tűzhelye kihűlt.
A táj nélküle üres lett
és elcsendesült.

Nem hallik favágás,
kútlánc csikorgó zaja.
Nem szól rádió, nem ugat már
az örökké bolhás vén kutya.

Csak a darvak és az ölyvek
adnak néha furcsa hangokat,
ahogy unottan váltja egymást
ködös hajnal, deres dél
és fagyos alkonyat.

Falusi öregember

Kapumat már nem zörgeti senki.
A levelesláda kész pazarlás;
a sok halott rokon nem ír más levelet,
pénzt se hoz nekem a gazsuláló postás.
Mostanában mindig egyedül vagyok.
Magamban beszélve el-elmatatok,
vagy a kutyával zsémbelek.
Ő meg rám morog...
Olyanok vagyunk már, mi ketten,
mint a kulcsavesztett, rozsdás lakatok.

Nincs itt már semmi

Megmondta a Juli:
egy rekesz kenyér miatt
nem támasztja egész nap a pultot!
El is ment a városba nemsokára,
még a nyáron bezárta a boltot.

Az iskolát már régebben elvitték,
postahivatal meg nem is volt soha...
csak az, aki lakott a környéken,
az tudja, a sors itt mostoha...

Nem jár erre se busz, se vasút,
üres templomunkba nem jut el a pap;
és ha elindulok bevásárolni,
hát cipekedéssel telik el a nap.

Egérfogóban

Fölösleges itt már bármit is bezárni,
hisz ellopni való már nemigen akad,
bőven megteszi az egérfogóból
barkácsolt ócska, alkalmi „lakat”.
Az életünk is csak egy egérfogó.
Számít, hogy törve már benne a rugó?
Némán szorongva csak benne ülünk,
és csüggedten a macskát, végzetünk.

Elmosódva

erre a házra halványan emlékezem
valaki nagyon régen talán itt lakott
csavargás közben, ha arra tévelyegtem
szurtos kezembe néha gyümölcsöt adott
almát, egy fürt szőlőt, marék szotyolát

nem emlékszem arcra alakra vagy másra
mi is késztet most kései vallomásra?
mindegy, el kell érnem az esti vonatot

most én baktatok erre csüggedő öregként
örökségen túladvá nagy nehezen, végre
és már mindhiába bámulok az égre
nem tudom felidézni úgyse nagyapát
csak a szám mozog és csücsörít időnként
ahogy rágom a csutkát töröm a szotyolát

Falun

Zörgős avar szív magába
nyirkos ködöt, hajnali harmatot.
Kémlelem a kékesszürke égen
V-alakban szálló darucsapatot.
Hangjukat még hallom,
látványukat lustán eleresztem.
Hervad a krizantém
az útmenti kőkereszten.
Csatornáról csendben csepeg a víz.
Hullott diót dugdos a csuszka,
irigykedik rá a csíz.
A máglya kínlódik csak a kertben,
sárgás füstkarikákat ereget.
A szomszédasszony is az eget nézi,
aztán reménykedve feltereget.
Ki is süt a nap egy röpke percre,
ám kedvszegetten mégis elbúvik.
Kémény melegénél szárítgatja szárnyát
a tavaszon ideszokott kis kuvik.
Be kéne ballagni a boltba!
Fogytán cigarettám, söröm, kenyerelem.
Belekotrok ócska erszényembe...
káromkodásomat lenyelem.

Bolti lopás

A gondola mögött remegősen
tömte magába a lopott kiflit,
én meg próbáltam takarni,
hogy a kamera ne lássa.
Cinkosnak éreztem magam
– de hisz az is voltam –
hátamban a főnök tekintetével.
– Nagy a hiány! – mondta reggel is,
és én szégyenkeztem a szomorú,
szemrehányó, tejszagú csendben.
Nem is tudom, miért.

Cigánytelep

döggútból lopott
zöldülő húson
nőnek fel itt
a kis cigányok
töltésoldali
buja vadvirágként
egy nap alatt
nyílnak el a lányok

Átokmező

e szomorú síkon botladozva
reménytelen a horizont
szél tépi a bús őszi fákat
ritkul már a hajdan dús bozont
port hint gyulladt szemembe egyre
bár elsírtam már a könnyemet
zátony fővenyén kallódó palackposta
a turzás homokja lassan eltemet
már harag se villan mint a kés
csüggedt lemondó legyintés
osztályrésze lejegyzett sorainknak
csak a tékozló mára vevő a való világ
ködként foszlik szét az el se jövő holnap

Végül

Csak üszkös hamu az,
ami megmaradt...
ledőltek rég a vert falak,
a hódfarkú cserép
csikorgó töredék
az óvatos csizmatalp alatt...
csak üszkös hamu az,
ami megmaradt.
Kesernyés ízű port szítál a szél.
Tábortűz mellett mesét nem mesél
nagyapó az ócska ködmönében;
sötét az éj már, mint az ében,
nem ragyognak kihűlt csillagok.
Magányos túlélőként itt vagyok
őrizni a semmit, ami megmaradt,
hisz a málló, porladt paticsfalak
ezernyi álmot temettek el...

Vágynám látni, amint életre kélnek!
Legyintek végül, kit érdekel?!
Az éj úgyis sötét mint az ében,
csak cserépdarab, mit az ember
tűnődve forgathat kezében.
Ajkamra mért jönnek szavak?
A semmiből mi megmarad...
indáznak hosszú mondatok,
pedig tudom rég, a vers halott,
nem ás újat a bedőlt kút helyett
a hamis tanú, szép emlékezet.

Innen már kimúlt minden
mi valaha számított,
emlékeim csak megkopott nyomok,
léptemet holnapra hamu sem borítja.
Számban szitok csikorog és homok.

Vonatsirató

Ködparás réteken kanyarog az út,
rozsdás sín mutatja: itt volt a vasút!
Dacol az idővel még az állomás,
de rég nem áll előtte Palacsintás,
ahogyan mi hívtuk a forgalmistát,
szegény, megboldogult Kovács Pistát.
A sorompó karja az égre mutat,
nem állja már el dölyffel az utat
a kis bakterházon rongyos vörös zászló...
segélyen tengődik a Sárközi László.
A tűzivíz-tározó is kiszikkadt rég,
nem tükröződik benne már az ég.
Nem pöfög a mozdony, kihűlt a kazán.
Egy költségsort valaki áthúzott lazán.
Hazánkban már csak a bűn gazdaságos.
Vasútját siratja a falu és a város.

Holtvágányon

A haldokló sárkány nem fú már tüzet.
Az éjben már nem pattog szikraüzenet.
Nem száll párafelhő, kénes lehelet.

Vedlik a festék, mint a pikkelyes régi bőr.
A hajdan büszke páncél korhad csendesen.
Alkatrészt bugáz a biztonsági őr.

Fáradt olaj szagát viszi a déli szél.
Hallgat a megafon, többé nem beszél.
„Arccal a vasútnak”, búcsúként megállok.

Már nem szitkozódok, nem is kiabálok.

Rozsdaövezet

Fedél nélkül

Nagyvárosi gettó

Itt minden szürke, halott és sivár.
A lélek rozsdája térdig ér.
Elég egy felszikrázó indulat,
és nyomában dől a vér.

Némán lebegünk el egymás mellett,
ahogy akváriumban úsznak a halak.
Dühöt és félelmet sugároznak ránk
az összefirkált zord betonfalak.

Pénteken, munka után

Kőbánya-Kispest felé útban
zötykölődve-rángva
a sötét alagútban
állott levegőben
állóháborúban...

fáradt olajba ragadt
a nagyvárosi élet
a tengernyi emberállat
magában tán érző lélek
együtt? csak sötét söpredék
mint darálthúskonzervben
a gyanús nyesedék

a préselt szemcsék
egymáshoz tapadnak
szenvető elemeként
ugyanannak
a lét alatti létnek
míg sziszegve-fújtatva
a szerelvény végére ér
a lepusztult vonalnak
mi meg a szörnyű hétnek

Külvárosi utca

Ezen az utcán nem sétálgat senki,
csak szemetet szór szanaszét a szél
mint a bolond fiú a szomszédomban,
ki egész nap tesz-vesz, s magában beszél.

Ezen az utcán nem sétálgat senki
kényeskedő lányok szoknyája nem libeg.
Nem füttyögnek utánuk a srácok.
Bánattól terhesek itt a fellegek.

Ezen az utcán nem sétálgat senki.
Sok lehúzott redőny, bemázolt kirakat
vakon mered a szemközti falra;
rozsdásodnak ócska lakatok.

Erről az utcáról nem ír verset senki,
József Attila már régesrég halott.
Gondokba merülve, lehorgasztott fejjel
véletlen, hogy én is erre baktatok

Rozsdaövezet

A külvárosnak eme részén
nem láthatsz semmi szívderítőt,
csak magukba roskadt házakat.
Felkúszik a falon a salétrom,
s a rég bezárt hajdani bolton
a feltört redőny a szélben
fájón és folyton csikorog;
rajta még a ” rögtön jövök” felirat,
de olajos tócsában hever már,
tán emlékként odavetve,
a csúffátett öreg Tuto lakat.

A palánkról levedlett a festék,
a kegyetlen Nap lemarta rég
a sivár múlt számos üzenetét.
Nem „HÜJE” már a Jocó,
és csak nyomokban látni
a sok „Hajrá Fradi”-t
és ”mocskos UTE”-t;
ide már firkálni sem érdemes,
hisz kijátszható örök nélkül
múlnak itt az esték.

A kerítés mögött
egy roncstelep sunyin meglapul.
Nincs semmi költői benne;
épp csak annyira érdekes
ez a rozsdáövezet,
mint a kopott kövezet,
melynek kőkockái közt
a savas eső elszivárog;
de miért ne vehetném
mégis versemhez alapul?

Miért is ne lehetne a téma
pár tonna rozsdás vaslemez;
mely a kerítés hézagjain át
a sivár nyomorral itt szemez?
Lekuporodok hát a járdaszélre
és a keringő por fáradt felhőin át
nézem, hogy a telep a ferde fényben
feltárja ma itt bánatos, buja bájait

Kötöződróttkeercsek
kazalszámra,
kibogozhatatlanul,
kuszán keveredve
kiirthatatlan,
kaján kúszónövények
kecses-kegyetlen
karjaival;

hátrébb halomba hányt
hasztalanul hánykolódó
hullámlemezek hekatombái;

révülten rozsdásodó
reménytelenül rohadó
csövek és csövesek...
emberi életek ezrei ezen
a lepusztult lepratelepen
a nyomorba fúlt külváros
rozsdáövezetében...

Feladom. Attila meghalt, s rajta kívül
nincs, aki méltón megénekelje ezt;
rozsdatemetőink revébe révült csendjét
a tobzódó telekspekuláció világrendjét
s e pár tonna ócska vaslemezt.

Hőségetűdök

(egy)

bitumen tócsa vicsorít a napra
aszfalt csurran, petrol szaga száll
csatornáink büze a mélyből felböffen
magától is viszolyog a városi nyár

a tikkadt parkban két nyomorult nyugdíjas
gyilkolja egymást az árnyékos padért
maszatos kiscsávó veri magát földhöz
anyjával hisztizik újabb fagyieért

villamosvezető taxissal üvöltöz
míg beléjük nem hajt egy kamionos
a mentős megfogadja: új életet kezd most
és a Dagály strandon lesz ő kabinos

hűvös irodákban a légkondi zümmög
talpas poharakban megcsörren a jég
decens titkárnőtök a telefonba suttog:
-Főnök, a népnek lassan elég...

(kettő)

Leszáll a tintakék éjszaka végre
a külvárosra, hol szállásom vagyon.
Ilyenkor már a tolvajok sem járnak.
Villák mélyén pihen a harácsolts vagyon.

(három)

Átizzadt vánkosát
feje alá gyűrve
rejtett vackán
elhevert a hőség.
Forgolódott kicsit még talán,
de aztán halkán horkolni kezdett;
sósízű csöpp csordult le homlokán.

(négy)

Alszik a város, ülepszik a por.
Kannákban poshad a savanyú bor.
A remízsből kiszorult villamost
nem őrzi senki, hát most mint a fost
a disznó a palánkra; graffitit kennek
gyorsan az oldalára.

(öt)

Alszik a széken a kabát,
zsebében fizetési meghagyás,
csekkék, számlák, szórólapok...
manapság mi lehetne más?
A távolságot neked ígéri,
mint üveggolyót,
egy iroda reklámja,
pálmát, fövenyt és hitelre kéjt,
(a törlesztést több évéd bánja)
Hívd inkább enyhülésül
a lassan hűlő éjt;
az utolsó korty italt,
slukkot vagy bármi „szert”,
(melytől az álszent

társadalom amúgy óva int...)
és reménykedj abban:
holnap nem kezdődik
életed újra itt, már megint.

Műhelyemben

Ím, rozsdát virágzik a vaslemez;
szemem indák közt révedez,
bujkálnak, furcsán csavarodnak,
utat mutatnak csavargó agyamnak.
Egy titkos, varázsos kert lenne ez?
Á, csak rozsdálló vaslemez...

Nem könnyű felfedni néha a szépet,
mikor körülvesz a szenny, az enyészet...
Kutató szemem sivár bűnökkel szemezne,
ha épp nem egy vaslemez elemezne.
Végül is oly szép, oly megnyugtató,
mint hegyek alján a tiszta tó.

Gondolataim is tiszták, nem paráznák,
csak figyelem, a savmarta barázdák
ahogy bujkálnak, csavarodnak...
Sötétkék mélyébe elvezetnek
e rég hengerelt vaslemeznek.
Ki tudja, mit hoz még a holnap?
Tán a végromlás művészetét?
A pusztítás mágikus ígézetét?

Gondolataimban ezek zakatolnak,
ám kezemből a szerszámok kihullnak;
már nem érdekel, mi volt, mi lesz,
párnámul szolgál e rozsdás vaslemez.

Kütelki kocsmáros

E helyet, amikor végre megvehettem,
oly nagyon örültem, hisz már rég szerettem.
Aztán beleöltem munkám, vágyaim,
bár voltak kételyek, ahogy folytak éveim,
de csodákra várva mindig kitartottam.
Végtére már végleg magamra maradtam;
itt állok naphosszat, megtámaszt a pult,
jövőt nem fürkészek, körülvesz a múlt.

Búcsú a gyártól

Zsebében a vékony borítékkal
kilépett a lepusztult öltöző ajtaján;
körülnézett, mint aki keres valamit,
hogy magával vinné emlékebe talán.
Kiköpte keserű nyálát az udvaron
és még ő szégyellte el magát...
gyors léptekkel elhagyta hát a gyárat.

Háta mögött rozsdásodott
vagy harmincévnyi múlt.
”Munkanélküli segély”
forgatta agyában e szókat,
s hazafelé a gyötrelmes úton
mosolyt színlelni megtanult.

Hajnali piac

Kihűlt pengéként
az ég kékje felvillan,
a vastag felhőbe
keskeny rést hasít;
az éjszaka álma
a résen át elillan,
elúzi az avas zsírban
sercegő fasírt.

Vonakodó redőny felől
rozsdás hang csikordul,
a tápáskodó csöves
üres gyomra kordul;
cigiért nyúlna,
de tegnap elfogyott...
hát ránt egyet megrogyott
nadrágján tétován
és a megálló felé
pár csikkért elindul.

A piac sarkán a büfénél
borostás rakodók gyűlnek,
szemerklő esőben
az álmoságtól fáznak,
tettetett jókedvvel heccelődnek,
míg hitelbe pálinkáznak;
majd a teli zsákok
és üres zsebek
körforgásában elvegyülnek.
A tetőkre csapzott,
szürke galambok ülnek.

A költő és a kor

A költő már rég nem világok
teremtője, ihletett kőművese;
az írás is csak egy szolgáltatás,
mint a művese.

Csurogjon a nyál, sorjázzon botrány,
szex, perverz élvezet; nem sokat számít
a gondolat, a stílus, a nyelvezet,
hisz mindből pénzt facsar, mást nem is akar
a show-business, a látvány- és kéjipar.

Verseiddel, ha elég jók dalszövegnek,
füstös kocsmákban Wurlitzert etetnek,
a gépek unottan kavarják a katyvaszt,
a rímekből gyúrt masszát,
miközben a bevétel dagasztja a kasszát.

Nem számít, ha a kábult tinik
akár a húgyban henteregnek,
ha a hangár-diszkók ajtajában
eleget fizetnek, a „lé a lényeg”...
ez a fő élvezet, mely egy réteget
a csúcsra felvezet,
míg a „mihaszna költőknek”
odavetett alamizsna még csak nem is
munkabér, hisz nem telik belőle
„újratermelésre”; jó, ha jut talán
doboz cigi, egy sör, falat kenyér...

Míg az elitnek luxusgettó épül,
a lélek mérnökére a sivár utca vár,
megértés, támasz és fedél nélkül,
és örülhet, ha „saját placcon” áll.

Roncstelep

az elmúlás mérge már vérembe szivárog
a Nagy Rozsdatemető istene és őre
bűneim szögét már körmöm alá verte
most rozsdapor szítál az ócska tetőre
mely alatt meghúzhatom még magam

pikkelyekben hámló emlékek, szokások
alatt már széjjelmart vaslemez a lelkem
csak a szívhegek sajognak érdesen;
hiába mondták mindig mások
nem fog fájni az elmúló szerelem
a halálban egybeforrt apa és anya
emléke szívem még úgy szorítja;
elrozdált tanításaik hosszú sora
életem vázát drótként összetartja,
de már hámlik, pattog rólam a máz
mállik a festék és múlik a régi láz
a feltáruló csupaszság már nem aláz...

rozsdamart lelkemre ne karcold neved
ha reveként bevetnek az izzó kohóba
sorsomat, versemet úgysis feleded

Öreg hajó

Utamba sodródott ócska roncs,
öreg hajó, te rozsdás fémtömeg!
Hát annyit sem érsz már senkinek,
hogy sziszegő lánggal neked essenek?
Itt rostokolsz némán,
segítséget, kegyelmet se kérve,
a pergő időt már években se mérve...
Mondd, miért vagy oly ismerős nekem?
Rólad, a félretolt, rozsdálló csődtömegről
miért jut eszembe életem?

Alliterációk abc-ben

Agg apám az ablakában állva
bosszúsan beintett, bökdösött.
Csendben csurranó, csillogó cseppek
deformálták dioptriáit, de dühödten,
ékesszólóan és élesen
felszólamlott fiának, felháborodva:
gátlástalan gazembernek,
hebefrén hülyének, hóhérnak,
impertinens, impotens idiótának,
jogban járatlan jampecoknak
kikiáltva, kiket, kitekintve kuckójából
lent lődörögni látott.
Málén melázó melósokat,
munkafelügyelő nélkül...
naná, nemigen nézve oda
ostobaságuk ordenáré,
pocsék produktumára,
pedig rettenetes, rémes ráhatásuk
(sittet szórtak szertesztét)
súlyosan, szomorúan tette tönkre
terünk talaját, talán végképp,
végzetesen; vezetéképítésük
visszatetsző, züllött zűrzavaraként.

A tűzoltó éjszakája

(készenlétben)

mintha fel lennék ravatalozva
ruhástól heverek a készenléti ágyon
sok megvívott harccal, verejtékes arccal
csak a szolgálatom lejártára vágyom

(akcióban)

meredek létráról meredek
bele a vöröslő lángviharba
a félelem botja agyamra rásuhint
de termeli már a mellékvese kérge
a hősiessé korbácsoló adrenalint
máris beleugrok a csillogó üvegbe
millió szilánkja köröttem záporoz
teszem mit kell, de a veszteség réme
érezem, pár percnyi távolban táboroz

(érzékcshalódás)

bűn buja kígyói, kábító füstcsíkok
tekergőznek testem körül csábítón
a lángok átölelnek, maguk közé húznak
gyere, kis lánglovag tűzoltóm!

(hiányérzet)

ernyedt, felpuhult arccal elalszik,
bőrén csillog az éjszakai krém
ma éjjel nem zaklat, idegem nem tépi
az a megszokott, régi-régi rém
lábujjhegyen járok sötétlő szobákban
egyensúlyozok a nemlét peremén
mindjárt felsikoltok, vad csóvákat gyújtok
hadd legyen a rémület újra csak enyém

Koldus

állva falfehéren
közönybe fúló térben
dermedő kőarccal állva
jóra se rosszra se várva
állva mint az árva
kinek a szíve bezárva
állva kinyújtott kézzel
állva tompuló ésszel
mint aki egész nap kába
zuhan már az éjszakába

nem várja megvetett ágy
kihúlt már benne a vágy
álmok függönyét szétfútta a szél
mögötte a Semmi
dünnyögve mesél

Nagyvárosi galambok

galambok gubbasztanak
csöndben csüggedők
egyre többen és többen
a télközeli döbbenetben
megtelnek velük
a párától csillogó
nyirkos templomtetők
a sivár lakótelepek
és a rozsdatemetők

néha szárnyra kapnak
seregestül és a tollas
forgatag az ónos égbe lendül
tán azt hiszik ők
hogyan ért búzamezők
várják őket szökén és szelíden
vagy a szomszéd téren
egy új assisi szent
csak önékik prédikál?

ó, szárnyas patkányai
szörnyű városunknak
hol összeérnek lassan
a lakó- és szeméttelpek
régijárványok új vírusok
buzgó hordozói
hiú remény táplál bennetek

és számkivetett szegények
önáltatása
utolsó érzélgős morzsái
a foszló önbecsülésnek
szeretet-sztereotípiáknak
a magányos padok körül
hol a didergő nyomor
ócska nyírettyűn hegedül

Galamb idillek

Örvös galamb burukkol, felfújva magát,
táncolja totyogva a galamb-lambadát.
Padomon közben elfogy a kannás borom.
Nem bánom. A dallamot tovább dúdolom.

Hullámpapír ágyon született vágyálom;
hogy mikor fogant meg, nem is tudom...
"Egy hókarú asszony kenyeret dagasszon
és fehér galamb üljön a balvállamon!"

Borzas galamb fürdik a friss esővízben.
A tisztavízű pocsolya ritka élvezet!
Hajléktalan zuhan arccal a tócsába.
Felroppen a madár. Minden elveszett.

Fapados vers

Pára csapódik szürke macskakőre
a tér padjai nedvesen fénylenek,
magamat fázósan összehúзва
nézem, hogy húznak el az emberek
padom előtt sietve, gyanakodva,
meggyorsítják mind a léptüket...
tempójukat egyként diktálja dolguk
és az átkozott rossz lelkiismeret.

Bár a sóderral felszórt sivár téren
mégis megáll mind, ki éppen arra jár...
Vár reátok, arany szíveim,
a giccses, émelegős szeretet-bazár!
Magot szór a galambok elé
a megszokott bolond nő,
e korai órán ki is lehetne más...
kovakő szemében tébolyultan csillog
a révült öröm, a nagy odaadás.

S az emberek talán arra várnak,
hogy a burukkoló, mohó szárnyasok
őket is felmentsék egy áldott pillanatra;
hogy elmondhassák: „Én is jó vagyok!”
De rideg lelkükön túl vastag a kéreg,
feloldani már soha nincs elég idő.
Elsiet mindenki, hisz vár a munka.
Ködként száll a közöny.
Unott és tespedő.

Kényszernyugdij

Nincs munkád.
Nincs teendőd,
elintéznivalód.
Naptárad is üres.
Két hónapja már.
Nem csörren,
csak tévedésből
a telefonod.
Szabad vagy végre,
mint szabad madár.

– Hisz erre vártál, öreg!-
súgja valahol belül
egy cinikus, régi hang.
– Hányszor fohászokdtál
nyugalomért?!- de kong
a tompa hangú nagyharang ;
tevékeny életed véget ért,
itt eresztik előtted a sírba.

S te visszakívánod
a robotot, a stresszt,
véres könnyeket
poharadba sírva...

Hajléktalanul az őszben

Még dől az égi fény,
de múlnak már az ősz
enyhült napjai.
A reggel hűvösében
elkelne egy meleg kabát.
Az ember itt a padon ülve
mit tehet?
Fázósan húzza meg magát.
Agyában zsongnak, zsolozsmáznak,
hétköznapi gondjai.
Enni kéne, tán egy felest is meginni...
és meleg vízben jól lemosdani.

Hajléktalan férfi álma
Csillogó rézcsatként a fénylő bőrvön
ülnek itt a lányok a csiszolt kövön
a Spanyol Lépcső számtalan fokán
míg illatozva zizeg a római délután.
Szikráznak, villognak, csillognak a szemek,
fűszeres légben kibomló tincsek lengenek
és a hosszú combokon a bársonyos női bőr
szemet gyönyörködtetően úgy, de úgy feszül!

(Megvallom, nem jártam ott soha,
mert sorsom nemcsak mostantól mostoha
mindent csak lefest előttem
a csalfa képzelet,
míg testem karton ágyon,
betonlépcsőn hentereg.

És már csak az emlékként tündöklő
képzelet melenget
és a forró vizelet, mely alám csurog.
De az is kihűl majd hamar)

Szerelem fedél nélkül

smaragdszálú fűbe dűlve
felhevűlve, majd lehűlve
öleltelek egy nyáron át

hideg szél fű őszi réten
kopasz bokrok hűlt ölében
ónos csend motoz

rémkoppantó téli éjben
fürdeni a nyári kéjben
többé nem lehet

ezüst szálú deres réten
arcomra dermedt már régen
a boldog révület

November végén

Az ég lassan leereszti lusta szempilláit,
kövezet-hézagokba taposott hó világít;
fekete-fehér sakktábla a tér.
Kimért léptekkel, csikorgó csizmákkal
baljósan közelít a vasszigorú Tél.

”Mínuszos” hírekkel írják majd a lapok:
megint megfagytak gyanús alakok
parkok padjain, hullámpapírokon fekve.
- A részeges disznók! – mondja fenekedve
a szomszédasszony, kinek rossz a kedve.
Tulajdonképpen saját férjürára gondol,
ki esténként mólésan a heverőn landol.

Az ég lassan leereszti lusta szempilláit,
kövezet-hézagokba taposott hó világít;
fekete-fehér sakktábla a tér.
Kimért léptekkel, csikorgó csizmákkal
felénk is közelít a vasszigorú Tél.

Jótekonny elit

(egy)

Köménymag pattog a platnin,
nincs ebben semmi szokatlan!
Szegények levese készül,
bugyog és fortyog a katlan.

Pirul a szikkadt kenyérkocka,
meglágyul majd a forró lében,
majszolja a fogatlan „hómlész”
de hála nincs a szívében.

Kiosztva már a naftalinos pléddek,
ájuldoznak a médiacselédek...
ám kezdődik lassan az Operabál!
Aki ad magára, ott vacsorál!

Válság, Álság és Jótekonyság,
a három nővér, körüljár szépen...
vakuk villognak és a gyémántgyűrű
jól mutat majd a címlapképen

(kettő)

Titkát mindhiába
takargatta volna
a tésztába burkolt
Wellington steak.

Jött egy szmokingos,
kezében kalapáccsal
és a vendégek közt
elárverezték.

Folyt a pezsgő,
zengtek szép beszédek,
mindenki érezte,
az élet milyen szép;
és hogy mi itt mind
milyen jók vagyunk!
És a sztéket bekebelezték.

Blues korszak

Hamutartó blues

A hamutartó szélén
ott füstöl a két cigi,
nem tudom mit mondjak,
ez mégiscsak ciki...
Nem tudom, mit mondjak,
ez totál ciki!

Intek a pincérnek,
hogy hozzon két felest,
de herótom van attól,
hogy arra kérjelek: szeress!
Herótom van attól,
hogy arra kérjelek: szeress!

Elmúltak az idők, mikor könyörögtem;
ablakod alatt a motorom bőggettem!
Te a seggedet inkább ráztad másnak,
nincs már itt a helye a nagy vallomásnak!

Az asztalunkon gyűlnek
az üres poharak,
a pillantások célt tévesztett
lézersugarak.
Nincs tétje a harcnak,
haza kéne menni,
ilyen lökött luvnyát
nem szabad szeretni!

Elmúltak az idők, mikor könyörögtem;
ablakod alatt a motorom bőgtem!
A formás seggedet rázd nyugodtan másnak,
elmúlt az ideje a nagy vallomásnak!

Ölembe borítottam
a teli hamutálat,
hányingerem van
és jön az önutálat...
Elegem van, baby,
hogy szórakozol velem
mikor nyögöd már ki:
ágyadban a helyem!

Elmúltak az idők, mikor könyörögtem,
ablakod alatt a motorom bőgtem!
Ne merd a seggedet rázni senki másnak
eljött az ideje a végső vallomásnak.

Péntek esti blues

Lökött az én csajom,
de péntek este nem hanyag!
Dob egy sms-t és
máris jön a friss anyag!
(Csak) elszívok egy spanglit,
és máris jön a jó anyag.

Lávaszínben izzik
a Hangár-diszkó fénye most ;
olyan erős vagyok,
feldöntök egy villamost!
Erős vagyok, baby,
feldöntök egy villamost.

Szétnyílnak előttem
a kidobók s a nepperek,
tudják, egymagamban
harminc májert megverek.
Tudják itt a csávók,
ők csak lankadt bránerek.

A Szajhák Királynője
csak az én csajom lehet,
ha rázunk a parketten,
fennakadnak a szemek...
Ha rázunk a parketten,
(el) élveznek a lúzerek.

Néha

Mikor már nem elég
a kávé, a füst, a blues,
kell egy készséges test,
mely a szakadéknak
széléről visszahúz.

Nőt rendelek.

Mindegy, hogy kit,
Lulut vagy Mimit,
vagy akár Olgát;
egy közönyös vérprofit,
csak vegye a pénzt
és tegye a dolgát.
Arcára ne üljön ki
a megjátszott öröm
és ne törjön le közben
az átkozott műköröm,
csak ennyit kérek.

Csak egy készséges testet.

Segítsen elviselni
a tébolyító estet,
hullazöld éjszakát.
Feledtesse a halálvágy
mélybe húzó mocsarát.

Hadd nézzem aztán kiürülten,
ahogy az udvarból kihúz;
és akkor jöhet megint
a kávé, a szesz, a füst, a blues.

Tartásdíj dal

Azon a játszótéri ócska vaspadon
Lettél enyém egy giccses nyári alkonyon
És én most itt ülök a vaspadon, szívem
Eléd hajítom ócska életem

Hullik cipőm elé sok megsárgult levél
Sok sárga csekken tenger pénzt fizettem én
És mégis itt ülök a rozsdás vaspadon
S kiért fizettem még a kezét se foghatom

Ősz van és itt didergek még a vaspadon
Lepusztult játszótér lett végső otthonom
Nincs kiút innen már, tudom, sehova sem
Az égen a lányom kék szemeit keresem

Olyan lesz előbb-utóbb, már azt is tudom,
Amilyen te is voltál, édes angyalom
Azon a játszótéri ócska vaspadon
azon a giccses, szörnyű, boldog alkonyon

Üzletmenet

A sarkon álló kis lokál
nem talponálló!
BÁR ez a javából,
bár nem ez tűnik ki
a kirúgott vendég
jajszavából...
de mindegy!
Itt mindenki buzgón
teszi a dolgát:

A csapos csapol,
a mixer koktélt mixel,
a spicces vendég
a pincérrel viccel,
ki figyelmet mímel...
a költő unottan rímel;
vagyis, mint mondtam.
mindenki teszi a dolgát!

(ja, a tulaj a raktárban
dugja Olgát!)

Bárkaland blues

Jó melle volt a csajnak!
Repedt rajta szinte a blúz!
Éreztem, a szeme
a bár pultjához odahúz...
Villantottam tárcám,
és megjelent két vodka-dzsúz!

Azt hiszem, hogy nem is
volt őbenne semmi különös,
de csípek minden bulát,
ha pillantásom már ködös.
Csípek minden bulát,
ha pillantásom már ködös!

Nem sokat haboztam,
rányomultam én hamar.
Kifaggattam gyorsan,
mostanában hol kavar?!
Kifaggattam gyorsan,
mostanában hol kavar...

A negyedik kör után
lassan bezárt már a bár.
Láttam én a szemén,
valamire nagyon vár...
Láttam mohó szemén,
valamire nagyon vár!

A mentős fölém hajolt,
kék szemében szájalom...
Próbáltam kérdezni,
hova tűnt a kis csajom?
Próbáltam kérdezni,
hogyan hova tűnt csajom vajon...

Nincs pénze, se papírja!
Ez a pasi teljesen kocsz!
Na gyere, kis barátom,
helyrefofoz majd a detox.!
Na gyere, kis barátom,
a detox talán helyrehoz!

Bérelt szerelem

A lemezen lesercegett a blues,
közben róla lekerült a szoknya;
tudtam: csak a pénztárcámhoz húz,
lett legyen neve Líz, vagy akár Szonja
és azt is: a szakmát már régóta unja...
Szeme körüljárt, mint óvatos hiúz;
- tarifája már az asztalon -
Mindegy volt neki, hogy épp ki dugja,
és hogy Szűz Mária kép lóg a falon
csak legyen a pasi gyorsan kész...
és ettől lett olyan sterilen semleges
a környezet; a szex, az élet, az egész.

Villon remake

Kurvák Királynője,
hát kiálltál a standra,
hát kiálltál helyedre
már megint?

A járda lépted nyomán
már oly régen kopott,
de nem mert odaállni
helyedre más kokott...

Kurvák Királynője,
inkább menj a strandra,
lásd olvad az aszfalt,
tűsarkad leragad...

Végy ki szabadságot,
hadd támassza inkább
ez a kis friss szajha
a kéktéglás falat!

Biliárd blues

A szomszéd asztaloknál
nagy tétben megy a biliárd,
lökjed csak a dákód,
hogy hova talál, sose bánd!
Lökjed, haver, bátran,
hogy hova talál, sose bánd!

Csattognak a golyók,
gazdát cserél sok zseton,
Egyszer csak eltűnik
a haverom meg a csajom!
Kettesben eltűntek,
hogy hol lehetnek,
nem tudom!

Közben a pultoslányt,
s a WC-s nénit faggatom:
valaki csak tudja,
hogy hova tűnt a sok koton?!

Az automatából
elfogyott a sok koton!

Lökjed haver bátran,
hogy hova találsz,
sose bánd!
De ne felejtse, barátom,
itt nagyban megy a biliárd!
Ne felejtse barátom,
és ha vesztettél, hát meg ne bánd!

Zárás után

A kopott bárpulton
töméntelen pohárnyom.
Önmagukban záródó,
és egymást metsző körök.

(Vizes ronggyal letörlöm
a sok-sok karikát,
csak azt a kettőt nem,
amit mindenki lát,
csak én nem, mert míg
rongyommal járok körbe,
sosem nézek bele a tükörbe.
Elég látnom orvosom szemét,
mikor zavartan rebben,
mondana valamit,
de végül nem mer;
magában legyint
és máris felírja
a marék pirulát.)

Csak állott dohányfüst,
olcsó kölni illata
és az a két barna karika
őrzi az emlékét, hogy véget ért
egy ócska éjszaka.
Majd holnap jön a másik!
Az ember feledést keres
a szeszben, füstben, szexben,
és azt hiszi, akkor sikeres,

ha szőnyeg alá söpri
fáradó szívének gondjait.

(Néha eltűnődök,
míg takarítok itt.
Lám, az ember mind halandó,
csak a szenvedély örök.
Ezt jelzik számomra éjről-éjre
a bezáródó, egymást metsző körök.)

Folyosó a pszichiátrián

Kábulat-örvény

A Sárga Ház

Sárga házon sok egyforma ablak.
Rácsaik mögött egy-egy bolond,
némán jajgatva, felsőtestét rázva...
homlokredőin sorba ül a gond.

Beszédet mond a római cézár,
magasra tartva jobb kezét;
társa hittel bizonygatja,
nem vesztette még el ép eszét...

Egy ügyvéd ravaszul mosolyogva
épp most nyeri meg nagy perét!
Az ügynök átkozódva szidja
a konkurens cég csaló nepperét...

Hósszerelmes csillogó szavakkal
hódít rajongó árvalányt;
a filozófus talán most megfejti
a legvégső misztikus talányt.

És én most itt állok a kertben.
Merednek rám az ablakok.
Lehunyam szemem, eltűnődök:
A rácsnak melyik oldalán vagyok?

Csóvák

(A társadalomról)

Társas magányunk
mókuscspdáiban
riadtan makogunk.
A sötétben megváltó
fénycsóvára vágyunk.
De csak az Őr jó...
lámpájával megzörgetni
ketrecünk.

(Meteorraj)

Az ég bársonyát hullócsillag szántja át.
Kívánj valamit! – súgják a fülemben.
A halálra gondolok. Mosolygok.

(Mindennapok)

Megváltó szóra, csókra,
simogatásra szomjazunk
mindannyian.
De csak csekkek, számlák,
pisis pelenkák hullanak alá
a könnyörtelen, opálos égből
szakadatlan.

Az utolsó ajtó

Ez az ajtó nem nyílik sehová.
Mögötte az a szoba: nincs!
Nem valódiak a törtfehér falak,
és képzeletbeli a súlyos rézkilincs.

És mégis; e szoba maga a Valóság.
Valósabb, mint bármi életemben;
Hallom, hogy rág az egér a falban és
ahogy nyílik szét a téglák közt a rés.

A küszöbön állok; ha belépek, elvesztem,
hisz része leszek annak, ami nincs,
és nem is volt soha, csak képzeletemben,
mint az ajtó, a fal, a rézkilincs.

Nap, nap után

sötét gondolatok felhője vészes varjúraj
fejed körül ómenként kereng
nem gyullad mécs, vakond a hajnal
a tompa homályban remény nem dereng
csak a pohár az, mi megcsillan a csendben
és az üveg nyakán az a halk koccanás
csilingel bízaton füledben
megint csak az álnok szesz segít
semmi és senki más

Juszt is vidáman

Őszi szél fútt, a bús fagott,
de jókedvemen ki nem fogott,
pedig az ágról esőcsepp özönt
rázott nyakamba, úgy köszönt.

Macskám nyalogatja önmagát,
holott nedves rajt a prémkabát,
tán szomjas, mint én? Ki érti ezt?
-Na, tölts nyeletnyi szeszt!

Bús őszi verset költöttem én;
túl bánatos lett a költemény,
ellensúlyozni kell ma ezt:
- Na tölts nyeletnyi szeszt!

Bánat szivárog? Nincs remény?
Segít majd egy kis tömény!
A sok görény majd rajtaveszt,
ha iszom nyeletnyi szeszt!

Így telik el ma az egész napom,
dolgomat mind az ördögre hagyom,
öregszem, mint a fában a geszt...
– Na tölts nyeletnyi szeszt!

Őszi szél fútt, a bús fagott
jókedvemen ki nem fogott...
örömmel mondhatom el neked ezt...
– Na tölts nyeletnyi szeszt!

Gyógyszerfüggő

Kapszula, csusszanj kezembe!
Mint édenkerti kígyó,
add át titkodat, a tudást
hogy szabaduljak meg
fájdalmaimtól...
ne suttoj fülembé semmi mást.

Kapszula, annyira szeretlek!
Élni sem tudok nélküled,
oldódj fel bennem,
ó, álmok kémiaja!
Ragadj el édes révület

Füstkarikák az éjben

Cigaretta,
gyere, üzd el az álmat!
Most gondolkodni kell;
mit kezdjek estémmel,
és mit kezdjek reggel,
mit kezdjek a gondokkal,
e szürke sereggel...
Mit kezdjek lélekben,
és mit kezdjek e testtel,
mit kezdjek hamvába
holt életemmel?

Cigaretta,
nyújtsál nekem enyhet!
Hadd felejtsem mindazt,
mit felejteni kell...
Forró füstöd hideg szívem
fel kell melegítse!
Andalíts elszálló emlékeivel...

Az élet asztala

Csikkel teli hamutartó
egy ócska asztalon;
hever elfeledve
végképp hasztalan.
Visszahőköl tőle,
ha néha odatéved,
a révedni vágyó
botladozó lélek;
mert ez az asztal
maga az ócska Élet:
elnyomott vággyal,
kiégett emlékkal teli,
mint csikkel a hamutartó;
púpozott tetejére a halál,
a nagy láncdohányos
a hamut még egyszer,
unottan ráveri.

Könnycsatorna

elnézem ifjúkori barátaimat amint szemükben sorra kihuny már a fény
mint homok-fúvott matt üveggolyó az egyenetlen kőpadlón bukdácsolva
úgy gördül tétova tekintetük mely már nem kémlél bátran a messzeségbe
csak a földre lekényszerítve gurul lökődik ide-oda miközben testük már
a megszokott kényszeres ütemben ringatja magát előre-hátra előre-hátra ...
vagy csak fekszenek vizelettől bűzlő ágyukon magzati pózban
izzadt tenyérrel elfedve arcuk Isten számonkérő szeme elől
mert bűnösnek érzik magukat azok helyett akik ezt tették velük...

hangulatjavító szerekkel telitömött vagy zombi szintig leszedált
szerencsétleneket látok a lét határán imbolyogva már megértést se várva soha senkitől;
csak egy csikkre vágyunk mit felszedhetnének a villamossín mellől
remegő kézzel rágyújtva reménykedve hogy a beszívott füst könnyed szédülete
majd elegyengeti az utolsó kilégzéssel távozó lélek útját az égbe...

testüket fillérékért áruló szajhák részeg rikácsolását sodorja itt a szél
mikor ezredszer döbbenek rá hogy összestríchtelt pénzük nem futja
az együttérző szeretetre csak pancsolt szintetikus szeszekre
melyekhez már nem jár talpas pohár sem
csak a tetovált borostás csapos gúnyos megvetése...

könyörtelen véres fogaskerék-társadalmat látok víziómban
precíz húsdarálóként tépi cafatokra polgárait
mikor már agyondolgoztatva a stressztől és félelemtől fuldokolva
feladják a kapaszkodást a végső látszatokba és csillogó illúziókba
mert kiderül hogy nem hull a manna csak fizetendő csekkek
és pisis pelenkák szálíngóznak az ónos égből...

már csak a grafomán félőrültek szemében lobog a lélek mániásan
amint hisztérikus sorokat rónak az ócska gép merevlemezeire
mely nem különbözik a tengerpart homokjától semmiben sem
hisz nyomot hagyni rajta meddő és felesleges
nem lehet reménykedni már utókorban öröklétben
hisz nincs remény abban ami nincs
Isten kiszállt a buliból, talán tol magának még egy adagot

röhög egy jót saját skizofrén tükröződésével a Sátánnal
akiről kiderül hogy jobbik énje volt...

könnyek folynak a csatornába megcsillan rajtuk a kiégőben levő neon csorba fénye
és a világmindenség alig várja már hogy e szárnalmas lét-kísérletnek
legyen végre vége

Morfin nővér

megsebzett mákgubón
lecsurranó tejnedv
előnt alattomban
a bódult nyugalom
érezem hogy nem kell most
végre semmit tennem
halál virágzik az ablakomon

mindenféle szerek
keringenek bennem
már nem menekülnék
nincs is hova mennem
előnt végre csendben
a bódult nyugalom
halál virágzik az ablakomon

édeskés füst fátyla
most betakar végre
nem kiáltok átkozódva
a közönyös égre
cseréld ki a kendőt
homlokomon
halált virágzik most a nyugalom

Aranylövés

Egy vékony tű.
Egy kis selymes,
olajos folyadék.
A vénád falán
ütött parányi lék.
Leláncolt tudatod
az Ég felé tör,
majd lehull...
Egy hörgés még.
Egy rándulás.
Aztán bealkonyul.

Kábulatörvény

Egy romos, salétromos kapualjban
Drog Istennő az éjjel rám talált.
Nem jött magában, kézen húzta
a meghívott halált.

Csillogó szeme óriási volt,
egy vérszínű rubin,
mint ószövetségi szeráf,
csábító kerubin.

Nem kellett volna megidézmem,
ma már jól tudom!
Onnan már nem volt visszaút,
hidd el, kishúgom!

De akkor és ott boldog voltam mégis,
hiszen elűzte felőlem a keselyűk hadát,
a kispolgári tévészombi-létet,
e velőszívó vámpír-hárpiát.

Felkínálta a bájait sorban!
Ezernyi bűnös kéj, perverz élvezet
ösvényén suhantunk kézen fogva,
hittem, hogy az út a mennybe felvezet!

Reméltem, hogy végre megfejték
minden misztikus talányt,
az út végén majd végre megtalálom
a gyöngyhajú, álomarcú lányt...

A sivár, megunt középszer tovaillan,
ahogy feloldódik a drága szer,
és varázsszőnyegként alám feküdvé
az ihlet újra az egekbe emel.

(Elképesztő, ha az ember be van löve,
mily gyorsan zúdul agyába a rím
a nyersre nyúzott idegpályák mentén;
a halál-hullámvasútján izzik már a sín!
Ám a kín is expresszként vágat feléd,
a sorok úgy pengenek szívedben,
mint üveggé dermedt koszorúér,
melyben dübörög a vér,
vagy mint az alpesi pályák fölött
a jeges drótkötél.

De a vénák visszaútja
csak felejtést hoz,
mélyet, mint a lélek kútja...
örök álmot bocsát rád
az álnok Morpheus,
és bár az ember „nagy verset” remél,
nem születik meg soha már
a régóta várt legendás opus.

A vers a szemétben végzi,
mint a költő is maga,
elgyötört szívét tán beborogatja
a tintakék ég, jeges éjszaka
s míg messzire sodorja őt
a rubinszemű kábulatorvény,
hűlt helyén paragrafusokba botlik,
tévelyeg, kábul a törvény)

A romos, salétromos kapualjban
tán rám találsz éjjel, hajnal előtt,
ha kutyádat szarni előbb leviszed,
míg jönnének a helyszínelők.

Szorongás

A kör legszélén lebegek mozdulatlan,
nem érzek félelmet és ez oly szokatlan,
de aztán a mélyből észrevétlen
útnak indul az ismerős-ismeretlen,
vibráló remegés.

A lassú áramlás magával ragad,
áthatolva rajtam részévé fogad.
Alattomban rabul ejt a gyorsuló ütem,
fokról-fokra úrrá lesz izgatott szívemen...

A sötét víz már habzik, forrongva tombol,
vad erővel tör föl, mint egy ősi törvény.
Szemébe néztél és Ő visszanézett...
mélyébe ránt már a kíméletlen örvény.

Éjféli látomás

gömbvillám tűzgolyó gördül
a vihartart hegyoldalon
perzselt sziklákon megpattanva
pokol tükre a fénylő falakon
ezernyi szikra csóvába gyűlik
míg végül a sötét vízbe hull
és magamra hagy engem
a jéghideg csendben
örökre álmatlanul

Éjszaka a pszichiátrián

Mi ez a csepegés?!
Az örületbe hajt!
Faágak végéről
hozza rám a bajt?

A csendben, a csendben
mely zajoktól dús
és megzizzen az agy
és megrándul a hús...

Mi ez a csepegés?
Jaj, hagyja már abba!

Ágyamhoz kötözve
tébolyba zavarva
zsibbad az elmém
mást se hallok már
csak a lucskos hangot
és telik a pohár.

A halálba üldöz
ez a csepegés!
Nincs ellenszer,
se fű, se szesz,
s az altató kevés.

A halálba üldöz
egy szörnyű csapos
csöpögő csapjával
agyamba tapos.

Jaj, a fejemben...

jaj a fejemben
már megint

vadul dübörögnek a dobok
lovak ezüst patkója villan
szikrázik csattog és dobog
kilenc nap és kilenc éjjel
míg vaksötétben vágatok
kezemben csöpögő fáklya
szurkos fénye lobog imbolyog
a sötét folyó halotti jéghideg
vak vize felett a híd remeg
és megremegnek az őrszemek
vérágas szemük mind rám mered
hallják és látják hogy itt vagyok
a Tiltott Kapu felé vágatok

jaj a fejemben
már megint

csend van és dermesztő hideg
a kiürült sivár hómező felett
szél hajszol kormos felleget
és csak az erek dübörögnek
fagytól reccsenő fülemben
hol érdes rémes hang kering
mint vészes varjúkárogás
jégtűktől siketen alig hallom
hogy fejem fölött a szél sivít

de mi is lehetne más?
a szemcsés hó unottan csikordul
tétován induló léptein nyomán...

aztán a tűszúrás véget vet a dalnak
és már el is telt a téli délután
a fehér csempéjű csillogó
újpesti drogambulancián

Futóhomok

Hajnalban álmodtam,
hogy jön, jön a Homok!
Szemembe fújja a szél,
rögvest megvakulok;
még érzem az ínyemre tapadni,
fogaim közt vadul csikorogni;
aztán elvágódok, s betemet
élve és örökre
a kegyetlen, közönyös,
fahéjszínű homok.
S mikor elül a számum,
a felszínen csupán
az új dűnék maradnak
és tünékeny nyomok.

Pánik

A sötétség forgó bűgőcsiga
ablaktalan térben pörög-forog
fekete villanásoktól vakulok
kötelek szíjak és egy abroncs
szorít szívet mellkast homlokot
nincs levegő csak fénylő vérkarikák
aztán valami élesen pattan
az erekbe a vér visszatér
a rohamnak vége, odakint már
fényárban áll a déli tér

Megváltás

Az égboltra rátapadt az éj
fekete indigópapírként
és csak másolja rám és belém
a félelmet, a jajt
a világból felpárolgott
ezernyi bajt
és sosincs vége már
a másolásnak
és fejemben a baljós zakatolásnak
talán egy ütött-kopott jajvonalat
kínlódja végig ezt a nyűtt vonalat
míg a nagy agy-végállomáshoz odaér;
mikor megváltásként megpattan az ér.

Burn out syndrome

Hideg eső veri most az arcom;
nem is tudom, hova
és hogy minek megyek,
szürke közöny kíséri napi harcom
szürke tömeg és kormos fellegek...
nem csillan meg kéklőn lelki béke,
nem piroslik szerelmi öröm,
piszkos, durva, kurva ez az élet,
utálatos, halott, mint a levágott köröm...
Nem sötétlik indigón a végzet,
mely talán felmentene engem ott...
életem csak csendesesen kiégett,
mint ócska vaskályhából a samott.

Az ötödik angyal

az ég fölöttem vak tükör
Isten az arcát nem mutatja
az ötödik angyal öldököl
a halál kardját felmutatja
ónos csendben meszesfehér
falak tövében dől a vér
percek gyilkos lépte koppan
haldokló fetreng a sarokban

árva könnyem csordul el csupán
míg nyirkos kezével szívemet szorítja
a falábon vánszorgó délután
és csöpög a lelkembe hígíthatlanul
a hideg, mandulaillatú búbánat-cián;
közönykérgű arccal üldögélek itt
a fehér csempés drog-ambulancián

Dermedő

szűkül a lélek
amint szűkül a lék
kékellő mélységbe
börtönöz a jég
csillogó jégpáncél
hűlő szívemen
mint alvó hal a mélyben
magam elvermelem
de szűkül a lélek
hiszen érzi még
van hol meleg várna
és volna menedék
csak ne volna szívemben
fagyott büszkeség
dermedő soraim
végcélja az ég
de nem jut el odáig
a lélekbuborék
zárul a csapda
és szűkül a lék

már nincs menedék

Egyszál egyedül

vastag zárkaajtó
meszes héjú kagyló
rozsdásan csikorgó
kőnehéz lakat
mindjárt rámcasukódik
többé ki se nyílik
elzárva tartja majd
a bánatomat

az ajtó most csattan
lakatja bekattan
ahogy célba ér már
a lomha retesz
homály ereszkedik
szemhéjam mögött
a magány körülvesz

túl vagyok a lázon
itt belül a házon
didergek most
a boltívek alatt
kimenni nem merek
félek kint rekedek
hallgatom hogy pereg
a vékony vakolat

A felső lakó

Valaki beköltözött fölé
és nem hagy aludni
egész éjszaka
fúr-farag, kopácsol
vagy csendben matat
megőrjít létének zaja
de a legsörnyűbb mikor
hallgat egy-két órát
és nem szűrődik át semmi hang
elfojtott lélegzet az éji csendben
vészsízlón pihenő nagyharang

valaki beköltözött fölé
koponyám visszhangzó földem
és nincs hivatal rendőr se isten
ki megszabadítana tőle már
ó, doktor úr segítsen---
hogy fejemben csend legyen
és ne kopogjon az a felső lakó
fölöttem, bennem, az emeleten

A fájdalom játéka

A fájdalom itt bent motoszkál.
Bütykös ujjával rátapint
minden érzékeny idegre;
próbálgatja sorra mind
mire jaidulsz jobban:
Nyomásra? Hidegre?
Aztán álnokul elcsitulva
megbújik csendben valahol,
hallgatja: a testben hogy dalol
a megkönnyebbülés;
várja a védtelen percet;
s ha múltóban van már
az a könnyed szédülés
(Ó, Sister Morphine, el ne hagyj!)
kezében újra ott a kés.
Már örökre foglya vagy.

Elektrosokk után

csúszós grafitból csillogó halánték
hályogokra eltompult szemek
homokcsiszolt üveggolyóként forognak
nem tükrözik most az emberi lényeket
hiú remény hogy valami felderenghet
az elveszett teremtmény odabent
a lélek börtönében a mélybe' lent
a falat tapogatja kilincset keres

de nincs kilincs csak párnázott bilincs
a magzati póz sem nyújt pár órányi enyhét
számkivetve bolyongsz ég és föld között
sem isten sem ember nem ad kegyelmet

A düh

Vihart jósol az ég.
Vadul vöröslik,
mint a lávacsorgás.
Vérbörsöny arcomra
rádermed lassan
a halálos vicsorgás.
Vadállat vagyok,
már nem ember.
Ne közelíts se bátran,
se félelemmel...
Nem tudhatod, mi az,
amit felkeltettél bennem.

Psycho

Szólnak fejemben a hangok.
Hol tompán konganak
mint megrepedt harangok,
hol ércesen zengnek
mint a szomszéd kakasa,
mikor hirdeti hogy végetért
a nedves rongyként
befülledt éjszaka.

Néha dzsessz löktet fémesen,
vagy duruzsol sok jó tanács,
zűrzavar zsong benn rémesen.
Fullaszt, mint a keletlen kalács.

Csak ülök némán, pókerarccal
metrókocsiban, folyóparton,
nem hiszem, hogy az én számomra
jöhet feloldozás, égi pardon;
hisz jól tudom, hogy mindez
nem lehet normális,
hogy bennem el van kötve
valahol a fázis,
fordítva működik a kapcsoló.

De nem tudok mást tenni.
Csak várom a Hangot,
mint hajdan az ünnepi narancsot,
azt az egyszerű, végzetes parancsot.
Utána végre majd mindennek vége!

Elhallgatnak egyszerre a hangok,
nem konganak a megrepedt harangok
és pihenhet a fiókban a kés.
Nem jön véres vágy, édes szenvedés,
csak csönd és könnyes béke lesz;
mikor elhallgat fejemben a dzsessz.

Gyilkosság teliholdnál

Elébe álltam. Szemébe néztem.
Pillantása, mint obszidián penge,
az eleven húsba behatolt.
Felettünk baljós ezüstkorongként
ott tündökölt a telihold.
Nem tagadom! A késemért nyúltam.
Nem érdekelt, hogy Ő felsikolt.
És felettünk lassan vérvörösre
váltott már a telihold.

Vöröslő alkony

A megvalósult álom!
Színtiszta Amerika!
A lány a tengerparton.
Kezében pohara.
Mégkéssett fénysugár
csillan a pohár falán.
Tudom jól, mit akarok.
És tudja ő is talán.

Elfogyott itala,
a joint is végigégett.
Lement a nap,
kihunyt már
a bíborszín igézet.
(Kéne egy jó végszó,
talán egy idézet?...)

Cipőjét, harisnyáját
már korábban levette,
mezítláb taposta
a part fövenyét.
Most a poharát is
egy tuskóra tette,
s kitérta előttem
karját s a szívét.

(Egyre szorosabb volt
a selyemharisnya,
sálként megfeszült

hattyúnyakán.
Rángott egy darabig,
de aztán elernyedte.
Kihunyt a reflex is
a pohár falán.)

Holdújév

A folyó remegő vize mintha fázna,
elsimul hamar a csónakunk után
a vízbe mélyedő tünékeny barázda.

Hölgyemmel frissen sült rákot eszünk,
édes szilvabor pezsdül a szánkban,
mindketten vidáman töltekezünk,
pezsgünk az életben, a mában.

Jövőre kivel jön, nem sejthetem,
hisz ő afféle pénzen vett parázna...
Krizantém szál úszik a hajó után,
símul homlokom, mint vízen a barázda.

Ki tudja, lesz-e még az életemben
ilyen selymes-sejtelmes szép délután,
lesz-e még valaha ily holdfényes este,
jöhet-e még jobb, mindezek után?

Vörös Hold mosolyog rejtelmesen,
a fátylas aranyhalak csendesen lebegnek,
csónakunk lassan a kikötőbe megtér...
kurvák és koldusok már mind szenderegnek.

(Szemtanú sehol, csak egy törött evező,
csobban a víz, csendben elsimul a hullám,
a felszínen lassan szétterül a vér,
a gazdátlan legyező csak emléktárgy immár)
a gazdátlan legyező csak emléktárgy immár)

Indián asszony

Ónixból pattintott irhakaparó,
indián asszony, te pokolravaló!
Dús hajad ében sűrűje megigéz,
keserű vagy bár, mint a hikori méz.
Büszkeséged orma, mint az Everest,
parázsló szén szemed soha nem ereszt,
arcéled lassan hűlő lávaüveg,
pillantásod kemény, rátarti, rideg.
Indián asszony, te pokolravaló!
Olvadok kezekben, mint tavalyi hó...

Véres lett kezem és véres a késem!
Szabadulni akartam, ámde mégsem
lehetek én többé igazán szabad!
Indián asszony, megbéklyóz a szavad!
Az a könnyű nyaklánc, az a furcsa dísz,
éreztem már akkor, hogy pokolra visz...
táncold hát örökké körül a tüzet,
van itt már helyetted, aki megfizet...
Gyilkos az áldozat, áldozat a gyilkos!
Jóságos istenem, mihez kezdek én most?!

Rémségek erdeje

Mint villámoktól terhes fekete felhő
Úgy borul, dől rám ez a szörnyű erdő.
Az ágaktól nem látni, de az ég
ónszürke palástba burkolja térfelét.

Ideleenn vak homály és baljós, süket csend ül
száraz ág megreccsen, vészharang csendül...

Mohos tuskón ülök, meggörnyedek.
Sápadt arcom izzadt tenyerembe hajtom,
nem gondolok semmit, mozdulni sem merek,
remegek, rettegek, de sóhajom elfojtom.
Szívem majd kiugrik, a vérem dübörög
valami közelít, vicsorít és hörög!
Szeme parázként izzik, keze tüzes villám,
iszonyú erővel mindjárt lesújt énrám!

(Tudom, nincs itt senki, csak e szörnyű erdő
melyből tán kijutok, ha értem egyszer eljő,
ki segítő kezét kinyújtva rám néz, felemel...
de addig csak a homály és a csend ül
csüggedt vállaimon, s a harang újra csendül...)

Tudatzavar

Halk pengéssel egy gyöngysor elszakadt.
Peregnek a gyöngyök, értelmetlen szavak.
Némelyik egy eldugott sarokban megül.
Később előgurul, régi emlék mögül.
Elszakadt a fonál, a sorrend megbomlott.
Agyam elborítják az örvénylő gondok

Széthullóban

Olvadt üvegen átfúródó lézersugár a Nap;
a hajnal az éjszakával durván összekap,
az asztalon rezegve pengve életre kél a kés...
felfénylő pengéje kódolt szenvedés.

Agyadba hasít a fűrészelű stressz,
nem tudod, mit hoz napod,
a sorsod majd mi lesz?
Kiszáradt sós hús a tested, aszott múmia,
nem segít a rituálé, a napi mágia ...
a kávé, a füst, a kortynyi szesz!
Hideg veritéked csurog, ó jaj mi lesz?!
(Ó jaj mi lesz már, jön is a régi kín,
bomlik az agy, a vers, a rím...)

Véres kerekek

Tiltott part

A pécsi vonat balladája

Éjszakánk tintakék tavába
lassan belefúlt már a nap;
szunnyad a táj,
álmát nem zavarja semmi...
mert késik a pécsi vonat.

Lomha percek múlnak,
éjfél üt az óra,
aggodalom lopakszik
a kertek alatt.
Nem villan fényező,
nem remeg a sínpár...
mert késik a pécsi vonat.

Kihalt itt a peron,
magányosan állok.
Csendbe süppedt már
az üres állomás;
csak a szívem dobog
gyorsuló ütemben,
vért izzaszt már
ez a várakozás...
míg lomha percek múlnak,
s bár éjfél üt az óra,
nem hallik
a rég várt zakatolás.

Ám a vak homályba
süllyedt irodában,

hirtelen, mint vércse
vijjog a telefon!
Mielőtt felvették,
mielőtt hallanák...
azt a hírt én már tudom!

S mint ki temetőbe
készülne előre,
összegombolom
a kabátomat.
Nem kell mondaniuk.
Már pontosan tudom,
hogy miért is nem jön
a pécsi vonat.

A mozdonyvezető halála

Beállt a két sín közé,
tudta a menetrendet.
Várta dübörgést,
míg hallgatta a csendet.

A vágány végtelenje
egy más világba nyúlt.
A közel és a távol
egymásba borult;
hallani vélte, hogy a szíve
a régi rendért kiált;
visszakívánja fájón
a szokott geometriát;
a szűkös, ám végtelen távlatot,
mit negyven éven át
egy masiniszta a fülkéből belát.

„A párhuzamosok a végtelenben...”
– mormolta maga elé,
és a csikket eltaposta komótosan.
„No, jön is már a déli gyors”
– tette hozzá rátarti büszkeséggel-
„Így szoktam én is! Percre pontosan!”

Elkéső utas

Jól tudta, az expresszt nem érheti el.
Mégis, az a vad rohanás a peronon
a hiábavalóság heroizmusával
az örök emberi küzdés szimbóluma volt
közönyös kiélt kárörvendő arcok
késés kevercséből kivirult lassan
a biztatás piros virága és megnyílt a tömeg
előtte együttérzőn, hisz végre volt egy ember
kiben bízni lehetett hogy megostromolja
a lehetetlent és legyőzi a baljós időt
a végtelen távolságot kezéhez szelidíti
mindünk helyett bizonyítva hogy mégis
elérhető a cél a kapuk megnyílnak
és onnantól kezdve már bármi lehet.

Aztán csak sikolyok
és vészfékcsikorgás
érzéketlen véres kerekek
meg a fásult tűzoltók
kőbedermedt arca
maradt meg emlékül
a bulvárlap címlapját
fáradtolaj-szagú szél sodorja
lustán lemondó legyintésként
a mésszel felhintett zúzottkőre
bezúzott álmainkkal
megcsúfolt hitünkkel
és mindent átlépő lábunk
lélektelen lenyomatával.

Metróhalál

ez az alagút a pokolba visz
ez az alagút a halál tunelje
a síneken már dübörög feléd
halált hozó kerekek regimentje

még csak egy alattomos zúgás
csak halkán ébredő zümmögés
de perceken belül szétveri dobhártyád
és kihullik fogadból a tömés

a sikolyok körbejárnak fejedben
öklükkel verik a csontodat belül
csapong a haláldenevér feletted
mely majd a lelkeddel elmenekül

Éjféli baleset

Sárgászörös reflektor-lámpafénnyel
végigsímogat a közelgő villamos
doromboló lassúsággal közelít az éjben
mielőtt a fénylő sínpár közt eltapos

Alagútban

A sötét alagútnak, ahova most nézek,
falán gyöngyházzsín derengnek
hűvös neonfények.
A sín görbületére most éles fény vetül,
S én elindulok szembe, végleg egyedül.

Vonatra várva

Hazaballag lassan a nap,
mint mise után a falusi pap,
ki még áldó kézzel int,
de fején már civil a kalap,
úgy tér be a kocsmába megint.

Kósza sugarak
tükröfénye villan
az állomás előtti
nagy kanyarban,
tört üvegen csillan
kései fényreflex.
Mint a böllérkések
vöröslenek a sínek,
régii nagy szökések
cinkos hősei.

Csúszkál rajtuk
egy megkésett sugár,
mint a kisgyerek,
ki veszélyes játékát
nehezen unja meg;
abbahagyni is csak
vonakodva tudja...
pedig már hazahívják
a nyugati hegyek.

Pára csapódik
az érdes zúzottkőre,

tompítja a pengeéleket,
a pengve hűlő vasra
apró cseppek hullnak,
siratván az édes életet;
pedig csak pár perce tán,
hogyan elment már a nap,
szemébe húzva
a nagy felhőkalap.

Guggolok a pályán,
hallgatom a csendet.
Körülvesz, bebónyál
a megértő alkonyat.
Várom, hogy megjöjjön,
s elvigyen örökre
engem is a fekete vonat.

Vers menet közben

A csütörtök beleragadt a tollbetétbe.
Mögötte feszengett a péntek,
jól betépve...
csak kapartam a papírt
ideges kezemmel ott,
próbáltam magamból kiírni
azt a zsibbadt szombatot;

azt a ködbe fulladt
vasárnapi hajnalt
szeretkezés után,
a zsíros homályban
vakon tapogatózva
idegen ágyban
tétova szavakkal
sután és bután,
egérutat keresve....
míg telt a délután,
az estve...

De végképp elveszöttünk
már az előző napon,
se ok se út se cél,
egyik sem dereng
előttünk az úton,
csak a szesz kereng
lustán lüktető ereinkben.

Alig eszméltem pedig már régen
száguldottunk mi az égen,
(vagy a hatos úton tükörjégen?)
a sebesség öncsaló mámorában,
fuldokolva bánatunk borában...

Karod kinyúlt;
kendőddel szinte búcsút intve,
a cseppektől csillogó csúszós ,
ködpárás szélvédőt letörölve...
mondtál egy végszóként hangzó,
émelyítőn érzélgős mondatot,
mellyel a szerelmet
végképp megölted, eltörölted;
ki is égett belőlem rögtön,
mint kályhából a porladó samott

De minden ki is tisztult hirtelen,
kirajzolódtak a hajtúkanyar
kontúrjai szembe',
és a kelő nap lyukat égetett
agyamba, íriszembe...

(A szakadék szélén utánunk
furcsa fekete féknyomok maradtak
és sztaniolként összegyűrt terelőlemez;
mely a napsugárral csillogva szemez,
meg az az ócska sárgaréz tollbetét,
amiben a tűző napon
a megdermedt tinta lassan felenged
és a bennrekedt sorok
kicsorognak a szürke betonra kéken,
utat keresve az alvadó vér foltjai között
oly szelíden, tapadón és szépen.)

Halálpillanat

váratlan káprázat; sokágú villám
ciklámenszín cikk-cikk vonala
villan a szemembe, mint a lámpa
felizzik, mielőtt kiég;
de pont előtte még,
egy időtlen pillanatra
minden oly világos, egyszerű...
bár valószínűtlen,
mint ötöt húzni a tizenhatra;
és mégis: életem
valóságnak tűnik az éles fényben;
megkapaszkodnék én e tényben,
de elnyel újból a sötét,
a sötét, a sötét éjszaka,
a halál örök évszaka;
mint a hűvös hullám,
mely elborít egészen...
és már nem világít semmi,
se lámpa, se villám, se ész,
csak a lelkem lebeg ott fent;
itt lent a hullám elpihent
felbomlásra készen
túl az érzékelésen és az észen.

Porhó

a meghasadt zacskóból
a porcukor mint a hó
szitált a légvonatban
jaj de jó! tapsikolt húgom
míg a fehér köd kavargott
a lassan hűlő konyhai
félhomályban
és szállingóztak
az édes porszemek

lábujjhegyen állt
a döbbent délután
mi meg a küszöbön
én kilincset húgi
kezemet fogta
és éreztem izzad
mind a kettő
csúszik a kéz
a csúszós kilincsen

de mi csak álltunk
látványtól kötözve
mintha rabbilincsben
hüppögve az ajtóban
értetlenül, sután
nem jó álldogálni
de van úgy hogy
még vagy már?
ostoba az ember
ha valaki meghal

nem tudja
tenni mit kell

de aztán elvitték mamát
a hordágy néha
korlátnak ütközött
a szűk gangon
a két ember káromkodott
mint én most
negyven év múltán
ugyanúgy mint ők
fásultan tehetetlenül

Halál a hajóállomáson

A stég végén még
megállt egy pillanatra
a kétdecis üveggel
remegő kezében...
Kortyolt egyet,
s rekedten így kiáltott:
– Leben lassen!
(Oder lassen leben?!)
Legyintett tétován
és részegen nevetve
ezt motyogta: - Cha, cha, cha!
Két csobbanás,
egy kisebb,
s egy nagyobb is hangzott...
Nem maradt utána más,
csak fél pár papucs.

Dermedten áll a part.
Tudtuk, segíteni késő.
Tiszteltük is végakarátát.
Míg örvénylett a víz,
levett fejfedővel
hallgattuk a szíve
végső dallamát.

Fohász a stégen

Csak az utolsó lépéseket
el ne vétsem!
Csak ne csússzak el,
a térdemet fel ne sértsem,
ne törjön el bordám
vagy izületem,
míg az utolsó lépteket
meg nem teszem!
Nehogy eltérítsen vérző seb,
lüktető fájdalom,
mert még szándékomtól
eltántorodom...
És óh, Uram, add meg nekem,
hogy a víz elég mély
és jéghideg legyen!

A Sátán koncertje

A Sátán koncertje

Ma éjjel elhívtam a Sátánt zongorázni.
S Ő nagyúri szeszéllyel nálam megjelent.
Bíbor bélésű köpenyét a földre hányta...
ében sétatotja sápadt kezében megpihent.

A zongorafedélre egy homokórát ejtett,
melyben zeneszerzők hamvai peregtek;
s mikor végre a húrokba csapott,
a halott zsenik felizzó agyába láttam ott.

Vadul örvénylett, kavargott köröttünk
sok perzselt szélű kotta és örült dallamok;
kicsiholt minden hangot hangszeréből,
mit muzsikus valaha alkotott.

Égbe csapott lángok emésztethették végül
a meggyötört fekete zongorát;
s az elpattanó húrok cimbalomként
kísérték a Sátán utolsó dalát.

– Most koncertemnek megadod az árát!
– meredtek rám a perzselő szemek.
S ördögi órájába beleszórta
életem, a marék porszemet.

A pokol öntödéje

Metál tenger,
olvadt színezüst...
fénylő kéreg alatt
forr az üst!
Villámok cikáznak,
káprázik szemed;
ez az ezüst tenger
elnyel, betemet.
Füledben morajló,
dübörgő robaj;
megőrjít, elveszejt
e földöntúli zaj.
Fröccsen fémfehéren
már az üst,
füledbe folyik
a fortyogó ezüst...

Aztán már csak
a csendbe meredő
fémhullámok:
dermedt temető.

Lilith éjszakája

Mikor mezítelenre vetkezett,
már tudtam, a Sátánnal szövetkezett!
kezében korbács volt a szenvedély,
köröttünk vörösen izzott az éj.

Ő gúnyosan mosolygott, a mellemre ült,
idegszálaimon vadul hegedült;
dobok dübörögtek, fémhangú harsonák
intonálták fülemben a kék szavát.

Mint trópusi eső, zúdultak a hangok,
vadul csengtek-bongtak pokoli harangok
és míg csípőjével a vad ritmust keverte,
öklével záporként az arcomat verte.

– Ó, Úrnőm, irgalmazz! – nyögtem, s tudóm zihált,
de ő csak mosolygott, egy percre meg nem állt;
hisz alatta a testemnek, míg remeget, rángott,
minden porcikája csak érte kiáltott.

Az örült kinnak és tomboló kéknek
egy utolsó jajkiáltás véget vetett;
s Ő, búcsút intve a vöröslő éjnek,
vitte már zsákmányát, halandó lelkemet.

Boszorkány a máglyán

Gyertyalángba bámulék
egy hosszú éjen át
megidézni vágyottam
a Tomboló Tűz Urát ;
pokoli percben szikra gyúlt
s Ő nékem megjelent
lángba borult fenn az ég
s a föld is idelent.

Vöröslőn parázslík zord szeme
mikor rámtekint
érezem már rángó idegemben
a rám váró szörnyű kint.
Megtudtam végre, milyen az,
ha a forró vágy előnt ;
megismertem az igaz szerelmet,
e háborgó tűzözönt.

Nem bántam már,
hogy magához ránt,
lángkarja átölel ;
csak arra vágytam,
Véle szálljak...
füstként az égbe fel.

Show business forever

Oah, yeahh...

Tépjük, szaggassuk szét a húrokat!
Vessük tűzre a gitárokat!
Szakítsuk be a dobok oldalát!
Lökjük a színpadról a mélybe
a felgyújtott ócska zongorát;
sikoltozó lányok, őrzöngő tinik közé
hajítsuk lüktető szívünket mindörökre;
hadd emelkedjék vadul a magasba
százezer tébolyult ember ökle
az extázis végső, utolsó pillanatában!

Mi legyünk a drámai végszó
ebben a szemét világban,
hisz ilyen banda, ilyen buli többé
a büdös életben sose lesz!

(Következő koncert jövő kedden!
A büfében üdítők, speedek
és mindenféle szesz!)

Virággyermekünk

Ó, hova tűntek az ifjúkori álmok,
miket fényből, rockból szőtt a képzelet?
Virágos mezőben mezítláb futó lányok,
repdeső kolibrik, tabletták és mákok,
láng, füst és zsarátnok, hálósákok,
hamvadó tüzek mellett üres üvegek...
Rendőri zaklatás, buta hősiesség...
ó, mondd barátom, kinek érte meg?!
Maradt múltunkból, mi megmaradhatott...
mint ócska kályhában a kiégett samott:
Rég feloszlott bandák és Woodstock nimbusza,
szerektől, szesztől, szextől örült sztárok kultusza...
és pár százezer tanácstalan, kallódó gyerek...
ki máig nem sejt, mért jött a világra
és ezt már soha nem is tudja meg.

Megesett lány

Golyóálló füstüvegen át
néztem a felázott arcú kis bulát.
Sebzett szívét leplezve figyelte,
amint eltűnik előle mindörökre
az a szegeccsel kivert,
flaskával és széllel bélelt bőrkabát.

Már csak a gumi égett mintázata
látszik a kopott betonon.
Édeskés füstje égbeszállt a jointnak,
ahogy a kiömlő benzin is elpárolog
a szesszel és a jazz-zenével,
emlékekkel, s a gének üzenetével,
mely már a szív alatt moccanog.

Mérgek mágiája

Mérgeim, gyűljetek hát körém!
Csapjunk egy utolsó, förtelmes orgiát,
fojtó füstben és vad szeszek gőzében
hátha megszépül az elcseszett világ...

Engedjük csak, hadd dübörögjön
a rock, a jazz, Hendrix és Morrison
és az összes heavy metal banda
lüktesen padlón s a plafonon!

Mérgeim, gyertek csak, sietve,
egyikőtök se hagyjon cserbe' most!
Hadd érje el az ügyeletes mentő
sofőrje is az utolsó villamost...

A nyersre nyúzott idegek pályáin
robbanjon végig a crack, a heroin!
Aztán a zipzár kocsija rohan már
végig a hullazsák sínjein...

(A csikkek füstje
felszállt az ónos égbe.
A gyöngyöző pohár
elsírta mind
lecsurgó könnyeit.
Ócska öngyújtónkból
kifogyott a gáz,
és lejárt az utolsó lemez.
De végül te is legenda lettél,
bár nem énekel rólad
az imádott Joan Baez)

Halálhattyú

A Tiltott Parttal szemben
a fekete vízen
fehér hattyú úszik,
szelíden

Az égen ónos szürke
felhőből szemfedő,
a Tiltott Parton
minden lélek szenvedő

A fehér hattyú úszik,
csendben, szelíden,
szárnya alatt viszi
szívem, s életem

Magányos evezős

Ónix-fekete vízen evezek,
opálos ég alatt.
Sötét és élettelen minden,
amerre hajóm halad.
Szívdobogásom túldübörgi
evezőm halk neszt,
míg elérem a Tiltott Partot,
a holtak szigetét.
Égbetörő komor falak közt
találok végső kikötőt.
Felhőt küld az őszi ég,
fekete szemfedőt.

Istenes

Istentelen versek

Nem jött össze

Ím, megvalósítottuk Isten
gondolatkísérletét.
Azt hitte, érdemes lesz
próbát tennie velünk.
Nos, ha körülnézek,
azt kell mondanom,
bizony ez a próba
félresikerült.

Nincs kire haragudni!
Bár elkerülhetetlen
a véres bosszúállás,
mikor minden oda lesz,
elborzadva látja majd
az öreg kaporszakállú,
mi mindenre képes embere,
az elvadult samesz.

Az Úr és a kufárok

Elmaradhatna már a szentmise,
hisz nem tisztel engem már senki se'
a hívők fohásza önáltatás;
az egyházi szolgálat szolgáltatás!
Mit a hiszékenyek a perselybe tesznek,
azon pohos papjaim autókat vesznek...

Szatócsboltot csináltatok házamból!
Zarándoklat és akciós mosópor...
(talán azért, hogy menjen az agyimosás?)
humbug a kultuszom, már semmi más.
De ha felkeltitek böszült, szent haragom,
Hogy ki is vagyok én, egyszer megmutatom!

Út az istenhez

Isten üzenete itt zümmög fejemben!
De nem értem; túl sok a légköri zavar,
dobhártyámon fájó pattogást is hallok
talán a közelben jár egy zivatar.
Felveszem a hallban a privát telefont,
hallózok, de foglalt és vonalat bont...
Talán a római pápával beszél,
haditervet forral Főnök s Alvezér?
Én meg tehetetlen a szobámban ülök,
félek, kapcsolatba már nem kerülök!
Fontos lenne pedig megtudnom most újra,
merre is mutat az én istenem ujja!
S lám most képzeletben végre irányt mutat!
Látom már a falban a belefúrt lyukat...
Szenteltvizes ujjam már bele is dugom...
s repülök Istenhez, utamat már tudom!

Szagrális biznissz

Jól bejött, hogy Júdással az üzletet megkötöttem,
no meg, hogy Kajafást is időben bevettem;
így került nevünkre az Olajfák Hegye!
Az ingatlan jó biznissz, megmondtam, ugye?!

Most, öregkoromban, jó itt megpihenni,
bár a sok turistát nem jó kerülgetni,
de olajfák árnyékában, terített asztalon,
bárány, bor , kenyér vár; angyali nyugalom
döngicsél szívemben, nézve a teli üstöt...
megérte hát befektetni a harminc ezüstöt!

Mária kissé zsémbes, nem tagadhatom,
a kor már elszáll felette is... nem csodálkozom.
De azért még mindig ott van, ha kinyit a bazár...
s számon tartja a bevételt, ha estére bezár.

Pizkosul belejött az öreglány a seftbe,
mint a gajdoló gájdok a „right”-ba és a „left”-be!
Megtanulja mindenki az idegent terelni,
templomban, bazárban vagy kocsmában levenni!
Mint bamba birkáknak, lenyírják a gyapját,
a sok hülye gójnak... ők meg persze, hagyják...

Rájuk sóztunk Saulussal
egy egész komplett vallást,
régi tekercekért feltúrtuk a padlást...
felépült a Vatikán is, leányvállalatunk,
melyből osztalékul jó nagy lóvét kapunk.

De már belefáradtam, gyermek, a beszédbe...
gyere, segítsél be, e kis medencébe!
Azt mondta orvosom, XX.Kajafás,
csodát tesz az úszás és egy thai masszázs.

Megtérés

Abban az olajligetben megpihenni volna jó
egy végtelenbe nyúló, nem múló pillanatra;
hallgatni, amint lassúdadon gördül a szó,
zsong a zsolozsma és mormol a mantra;
felidézni mind a Tanításokat,
az elfeledett Mestert, a tanítványokat...
leülni melléjük a földre vagy egy padra
arra a végtelenbe nyúló, nem múló pillanatra
és míg a múltból alakjuk lassan visszatér,
érezni: a történelem kavargó ködéből
mint tisztul az Idő és előtted ott a Tér;
az utak, igazságok és életek
kiadják a teljes szöveget s a végítéletet...
és mosolygóssá varázsolják a komorló halált
az embernek, ki hitére végül rátalált.

Tartalom

Homokhátság / Holtvágányon

<i>A tanya és a szél</i>	11
<i>Menekülők</i>	12
<i>Az utolsó vonat</i>	13
<i>Gazdabánat</i>	14
<i>Elhagyott tanya</i>	15
<i>Falusi öregember</i>	16
<i>Nincs itt már semmi</i>	17
<i>Egérfogóban</i>	18
<i>Elmosódva</i>	19
<i>Falun</i>	20
<i>Bolti lopás</i>	21
<i>Cigánytelep</i>	22
<i>Átokmező</i>	23
<i>Végül</i>	24
<i>Vonatsírató</i>	26
<i>Holtvágányon</i>	27

Rozsdaövezet / Fedél nélkül

<i>Nagyvárosi gettó</i>	31
<i>Pénteken, munka után</i>	32
<i>Külvárosi utca</i>	33
<i>Rozsdaövezet</i>	34
<i>Hőségétűdök</i>	37
<i>Műhelyemben</i>	40
<i>Kültelki kocsmáros</i>	41
<i>Búcsú a gyártól</i>	42
<i>Hajnali piac</i>	43
<i>A költő és a kor</i>	44
<i>Roncstelep</i>	46
<i>Öreg hajó</i>	47
<i>Alliterációk abc-ben</i>	48

<i>A tűzoltó éjszakája</i>	49
<i>Koldus</i>	51
<i>Nagyvárosi galambok</i>	52
<i>Galamb idillek</i>	54
<i>Fapados vers</i>	55
<i>Kényszernyugdij</i>	56
<i>Hajléktalanul az őszben</i>	57
<i>Szerelem fedél nélkül</i>	59
<i>November végén</i>	60
<i>Jótékony elit</i>	61

Blues korszak

<i>Hamutartó blues</i>	65
<i>Péntek esti blues</i>	67
<i>Néha</i>	68
<i>Tartásdíj dal</i>	70
<i>Üzletmenet</i>	71
<i>Bárkaland blues</i>	72
<i>Bérelt szerelem</i>	74
<i>Villon remake</i>	75
<i>Biliárd blues</i>	76
<i>Zárás után</i>	77

Folyosó a pszichiátrián / Kábulat-örvény

<i>A Sárga Ház</i>	81
<i>Csóvák</i>	82
<i>Az utolsó ajtó</i>	83
<i>Nap, nap után</i>	84
<i>Juszt is vidáman</i>	85
<i>Gyógyszerfüggő</i>	86
<i>Füstkarikák az éjben</i>	87
<i>Az élet asztala</i>	88
<i>Könnycatorna</i>	89
<i>Morfin nővér</i>	91
<i>Aranylövés</i>	92
<i>Kábulatörvény</i>	93

<i>Szorongás</i>	96
<i>Éjjéli látomás</i>	97
<i>Éjszaka a pszichiátrián</i>	98
<i>Jaj, a fejemben...</i>	99
<i>Futóhomok</i>	101
<i>Pánik</i>	102
<i>Megváltás</i>	103
<i>Burn out syndrome</i>	104
<i>Az ötödik angyal</i>	105
<i>Dermedő</i>	106
<i>Egyszál egyedül</i>	107
<i>A felső lakó</i>	108
<i>A fájdalom játéka</i>	109
<i>Elektrosokk után</i>	110
<i>A düh</i>	111
<i>Psycho</i>	112
<i>Gyilkosság teliholdnál</i>	114
<i>Vöröslő alkony</i>	115
<i>Holdújév</i>	117
<i>Indián asszony</i>	118
<i>Rémségek erdeje</i>	119
<i>Tudatzavar</i>	120
<i>Széthullóban</i>	121

Véres kerekek/Tiltott part

<i>A pécsi vonat balladája</i>	125
<i>A mozdonyvezető halála</i>	127
<i>Elkéső utas</i>	128
<i>Metróhalál</i>	129
<i>Éjjéli baleset</i>	130
<i>Alagútban</i>	130
<i>Vonatra várva</i>	131
<i>Vers menet közben</i>	133
<i>Halálpillanat</i>	135
<i>Porhó</i>	136
<i>Halál a hajóállomáson</i>	138
<i>Fohász a stégen</i>	139

A Sátán koncertje

<i>A Sátán koncertje</i>	143
<i>A pokol öntödéje</i>	144
<i>Lilith éjszakája</i>	145
<i>Boszorkány a máglyán</i>	146
<i>Show business forever</i>	147
<i>Virággyermekünk</i>	148
<i>Megesett lány</i>	149
<i>Mérgek mágiája</i>	150
<i>Halálhattyú</i>	151

Istenes/Istentelen versek

<i>Nem jött össze</i>	155
<i>Az Úr és a kufárok</i>	156
<i>Út az istenhez</i>	157
<i>Szokrális biznisz</i>	158
<i>Megtérés</i>	160

Kajuk Gyula Rozsdaövezet

